

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320010435
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5320010435.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, na neverejnom zasadnutí konanom 11. mája 2022 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Moniky Liptákovej prejednal sťažnosť prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/125/2020 z 23.9.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť prokurátora z a m i e t a ako nedôvodnú.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 280 ods. 2 Tr. por. trestnú vec obžalovaného K. J. stíhaného pre skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. postúpil Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, Čadca, nakoľko nejde o trestný čin a žalovaný skutok by mohol byť prejednaný ako priestupok.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť prokurátor, ktorú odôvodnil tak, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa čiastočne nestotožňuje. Namietal postup prvostupňového súdu, keď tento neprečítal výpoveď poškodenej A. J. z prípravného konania postupom podľa § 263 ods. 3 Tr. por. Výpoveď tejto svedkyne bola v prípravnom konaní vykonaná zákonným spôsobom. Sťažnosťou namieta najmä skutočnosť, že obžalovaný nebol uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Poukázal pritom na výpovede obžalovaného K. J., poškodenej A. A., svedkýň O. J., F. K. a svedka Z. K.. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že v kritickom čase došlo k fyzickému kontaktu medzi obžalovaným a poškodenou A. A.. Obžalovaný po tom, čo poškodená neprimerane zareagovala na predošlý vzniknutý konflikt túto v snahe oddeliť od O. J., chytil za vlasy a tlačil ju k zemi. Domnieva sa, že obžalovaný naplnil svojím konaním zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví, pričom v jeho prípade išlo o formu nepriameho úmyslu. Aj keď obžalovaný nechcel poškodenej spôsobiť zranenia, ktoré utrpela, svojím konaním si bol vedomý, že tieto zranenia spôsobiť môže a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzrozmeneý. Okresný súd sa pri odôvodnení napadnutého uznesenia nezaoberal závermi znaleckého dokazovania a na tieto nedostatky prihliadol. Závery vypracované v znaleckom posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS majú významnú výpovednú a dôkaznú hodnotu, nakoľko podrobným spôsobom popisujú vzniknuté zranenia u poškodenej A. a mechanizmus ich vzniku. Poukázal na závery posudku znalca MUDr. Slavomíra Kovalčíka, jeho doplnenie a následne na závery znaleckého posudku organizácie LEGE ARTIS. Z posudku tejto organizácie vyplýva, že odlomenie priečných výbežkov druhého a tretieho bedrového stavca bez posunu u poškodenej A. vzniklo s najväčšou pravdepodobnosťou počas jej útoku na K. J. a počas toho, ako viaceré zúčastnené osoby sa silou snažili ju od K. J. a O. J. odtrhnúť. Pravdepodobný mechanizmus vzniku tohto poranenia je zatlačenie k zemi na nej zavesenou osobou a jej aktívny svalový odpor v snahe udržať sa na nohách, čo mohlo spôsobiť vznik odtrhnutia priečných výbežkov tiel stavcov v driekovej oblasti. Popisované hodenie sa na zem je skôr prejavom vzniknutej bolesti v drieku, ktorá môže byť náhla a paralyzujúca, poškodená ju mohla pocítiť až po niekoľkých sekundách po zápase a po niekoľkých krokoch, keď opadol adrenalín a stres zo zápasu a pri páde na zem si spôsobila menej závažné poranenia laktá

a stehna. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že vznik najzávažnejšieho poranenia u poškodenej, a to odlomenie priečných výbežkov tiel stavcov druhého a tretieho drierkového stavca bez posunu úlomkov, nevzniklo priamym mechanizmom (teda úderom, kopom, ktorý dôkaz o takomto mechanizme vzniku tohto poranenia aj z vykonaného dokazovania absentuje), ale nepriamym mechanizmom, a to aktívnym odporom poškodenej, keď sa snažila udržať na nohách počas toho, ako ju obžalovaný držal za vlasy a tlačil k zemi. Okresný súd operoval s faktom, že konflikt začala poškodená A.. S poukazom na vykonané dôkazy sa javí, že konflikt mohla vyvolať skutočne poškodená, avšak z trestnoprávneho hľadiska je takýto fakt irelevantný. Konanie poškodenej môže byť predmetom iného trestného konania, kde je zrejmé, že aj obžalovanému vznikli pri konflikte zranenia a že ich pravdepodobne spôsobila práve poškodená. V tomto konaní sa však hodnotí vina obžalovaného, ktorý aj keď nechcel spôsobiť poškodenej zranenia, bol uzročený s tým, že ich počas svojho aktívneho konania pri ťahaní vlasov spôsobiť môže. Bol si vedomý aj veku poškodenej a že so stúpajúcim vekom u človeka je väčší sklon k lomivosti kostí. Možno vysloviť, že u obžalovaného jednoznačne existuje zavinenie vo forme nepriameho úmyslu. Existenciu nepriameho úmyslu vidí prokurátor práve v tom, že obžalovaný si musel byť vedomý, že svojím konaním (ťahaním za vlasy a tlačením poškodenej k zemi) jej môže spôsobiť akékoľvek zranenia. Obžalovaný počas svojho útoku na poškodenú A. konal s ľahostajným postojom k následku, ktorý môže spôsobiť. Ľahostajnosť obžalovaného v danom prípade spočívala v tom, že mu nezáležalo, akým spôsobom oddelí poškodenú A. od svedkyne O. J., ale zaumienil si, že tak musí urobiť, a to aj za cenu, že poškodenej ublíži na zdraví. Práve v tom spočívalo tzv. uzročenie obžalovaného s následkom svojho konania a jeho ľahostajný prístup k vzniku tohto následku. Obžalovaný konal s jediným cieľom - oddeliť poškodenú A. od svedkyne O. J.. Tento svoj cieľ však chcel dosiahnuť aj za cenu porušenia záujmu chráneného Trestným zákonom, a to ublížením na zdraví. Obžalovaný sa pri svojom útoku nemohol spoliehať na žiadne primerané dôvody, a to práve na spôsob, intenzitu jeho útoku a na jeho a poškodenej fyzické danosti, ktoré boli v nepomere. Navyše poškodená kládla aktívny odpor a snažila sa udržať na nohách počas toho, ako ju obžalovaný tlačil k zemi a taktiež poškodená bola počas útoku obžalovaného zamestnaná svojím vlastným konfliktom so svedkyňou O. J.. Aj keď sa z vykonaného dokazovania javí, že konflikt mala začať A. J. a následne aj A. A., obžalovaného neospravedlňuje jeho konanie, ktorým spôsobil poškodenej A. minimálne jedno z objektivizovaných zranení. Na základe vykonaných dôkazov možno konštatovať, že konanie obžalovaného naplnilo minimálne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pretože bolo preukázané, že inému úmyselne ublížil na zdraví, a preto mal byť uznaný za vinného v zmysle podanej obžaloby. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol s tým, aby vykonal výsluch poškodenej A. J., resp. aby bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak táto nie je dôvodná.

Zo sťažnosti je zrejmé, že táto sa týka len jedinej skutočnosti, a to že konanie obžalovaného nebolo kvalifikované ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pričom pochybenie v postupe okresného súdu vidí prokurátor aj v skutočnosti, že nevykonal jeden z dôkazov, a to nevypočul poškodenú A. J., resp. neprečítal na hlavnom pojednávaní jej výpoveď z prípravného konania.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu, ktorý mu umožňoval vo veci objektívne rozhodnúť. V súvislosti so sťažnostnou námietkou prokurátora, že prvostupňový súd pochybil, keď na hlavnom pojednávaní nevypočul poškodenú A. J., resp. neprečítal jej výpoveď z prípravného konania, krajský súd poznamenáva, že túto námietku možno považovať za opodstatnenú, avšak vykonanie tohto dôkazu by podľa názoru krajského súdu nemalo vzhľadom na obsah výpovede tejto svedkyne žiaden vplyv na správnosť záveru prvostupňového súdu o vine obžalovaného.

Na základe vykonaných dôkazov možno opodstatnene konštatovať, že konflikt vyvolala práve poškodená A. J., čo napokon v sťažnosti pripúšťa aj prokurátor. Zo spisu je zrejmé, že poškodená A. A. svojím agresívnym konaním spôsobila rôzne zranenia viacerým osobám vrátane obžalovaného. Sám prokurátor v sťažnosti konštatuje a toto konštatovanie považuje krajský súd za správne, že obžalovaný zasiahol voči poškodenej A. A. v snahe oddeliť ju od O. J., ktorú poškodená ťahala za vlasy. Prokurátor v sťažnosti ďalej konštatuje, že odlomenie priečných výbežkov druhého a tretieho bedrového stavca

bez posunu u poškodenej A. vzniklo s najväčšou pravdepodobnosťou počas jej útoku na K. J. a počas toho, ako sa viaceré zúčastnené osoby snažili poškodenu od K. J. a O. J. odtrhnúť. Aj podľa názoru krajského súdu možno opodstatnene na základe vykonaných dôkazov dospieť k záveru, že zákrok obžalovaného voči poškodenej A. A. vyplynul ako reakcia na predchádzajúci útok poškodenej voči O. J., keď obžalovaný sa poškodenu snažil od O. J. odtrhnúť. Skutočnosť, že iniciátorom celého konfliktu bola poškodená A. A., vyplýva najmä z výpovedí svedkov Bc. D. A., Y. J. a A. S.. Tieto svedkyne potvrdzujú tvrdenie obžalovaného o tom, že iniciátorom konfliktu bola poškodená A. A.. Pokiaľ, teda obžalovaný zakročil voči poškodenej A. A. v úmysle oddeliť ju od O. J., na ktorú práve fyzicky útočila, nemôže ísť ani podľa názoru krajského súdu zo strany obžalovaného o trestný čin ublíženia na zdraví.

V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nepatrná.

V predmetnej veci možno na základe vykonaných dôkazov aj podľa názoru krajského súdu dospieť k nepochybnému záveru, že závažnosť konania obžalovaného bola nepatrná. Tu treba poukázať na skutočnosť, že iniciátorom konfliktu bola práve poškodená A. A., ktorá nepochybne svojím agresívnym správaním spôsobila rôzne zranenia viacerým osobám vrátane obžalovaného a ako napokon konštatuje aj sám prokurátor v sťažnosti, obžalovaný konal vo vzťahu k poškodenej A. s cieľom túto oddeliť od O. J., ktorú práve napadala. Za takýchto okolností, keď obžalovaný zasiahol voči poškodenej A. A. spôsobom, ktorým jej spôsobil zranenia, ale v snahe zabrániť jej v ďalšom útoku na O. J., je potrebné podľa názoru krajského súdu závažnosť jeho konania považovať za nepatrnú. Z tohto dôvodu považuje krajský súd záver prvostupňového súdu, že nejde o trestný čin ublíženia na zdraví, ale skutok by mohol byť prejednaný ako priestupok za správny a zákonný.

Nakoľko krajský súd sa nestotožnil so sťažnostnými námietkami prokurátora a napadnuté uznesenie považuje za zákonné a zákonu zodpovedá aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a sťažnosť prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.